

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

Την Παρασκευή 18/03/2016 , μια εκπαιδευτική επίσκεψη διαφορετική από τις άλλες πραγματοποιήσαν μαθητές και μαθήτριες των Γ1 και ΣΤ1 τάξεων του σχολείου μας.

Το project «**Διάλογος στο Σκοτάδι**» στο θέατρο Badminton αποτελεί μια καλή πρόκληση για όλους όσους θέλουν να νιώσουν πώς βιώνουν την καθημερινότητά τους άνθρωποι που στερούνται την ικανότητα να δουν όλα όσα βλέπουν οι άλλοι άνθρωποι.

Οι επισκέπτες βυθίζονται στο σκοτάδι και καλούνται να «περπατήσουν» σε δύσκολες γωνιές του Κέντρου της Αθήνας. Από τον Εθνικό Κήπο φθάνουμε στο σταθμό του ΜΕΤΡΟ του Συντάγματος και από εκεί στον Σταθμό στο Μοναστηράκι.

Όταν κάποιος μπορεί να δει πρόκειται για μια χαλαρή περιήγηση. Όταν, όμως, δεν βλέπει, ή όταν η όρασή του είναι μειωμένη, τότε τα πράγματα δυσκολεύουν. Στο σκοτάδι οξύνονται οι άλλες αισθήσεις. Στο σκοτάδι αρχίζεις να συναισθάνεσαι πώς νιώθουν όλοι αυτοί οι άνθρωποι που έχουν σοβαρά προβλήματα όρασης. Μια βιωματική προσέγγιση της διαφορετικότητας. Μέσα σε μια ώρα που διαρκεί τούτη η προσομείωση της περιήγησης στο Κέντρο της Αθήνας πολλά αλλάζουν. Τούτη η εκπαιδευτική επίσκεψη μοιάζει να ανοίγει ένα παράθυρο στο φως.

Η διαφορετικότητα υπάρχει γύρω μας.

Ανοίγουμε τα μάτια και προχωράμε από το σκοτάδι στο φως.

ΣΧΟΛΙΑ ΑΠΟ ΜΑΘΗΤΕΣ ΜΑΣ ΠΟΥ ΕΠΙΣΚΕΦΤΗΚΑΝ ΤΗΝ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

«Όταν μπήκαμε, έκλεισαν σιγά-σιγά τα φώτα. Ήρθε από την πόρτα μια κυρία που την έλεγαν Μαρίλη. Ήταν τυφλή, κι εμείς της είπαμε τα ονόματά μας. Μακάρι να μας έβλεπε... Πέρασα τέλεια και είδα πώς είναι η ζωή των τυφλών»

«Στην αρχή ήμουν φοβισμένος. Μετά από δύο λεπτά σταμάτησα να φοβάμαι. Ήταν σαν να ήσουν αληθινά τυφλός!»

«Πέρασα φανταστικά. Αυτό που μου άρεσε περισσότερο ήταν που μας οδηγούσε ένας τυφλός. Πραγματικά, δεν έχω τι να πω!»

«Στο σκοτάδι πέρασα πολύ ωραία. Άγγιξα τα λαχανικά, τα καρύδια, τα μακαρόνια, το ρύζι, τις φακές. Στο σκοτάδι δεν φοβόμουν»

«Ήταν πολύ όμορφο το ταξίδι μας. Στην αρχή ένιωσα πολύ φόβο, όμως μετά ένιωσα σαν να πετάω ψηλά στον αέρα»

«Ήταν φανταστική εμπειρία το να μην βλέπεις. Όταν κάποιος βλέπουν τυφλούς ανθρώπους, τους λυπούνται. Οι τυφλοί όμως, δε θέλουν να τους λυπούνται. Είχαμε μία οδηγό που μας βοηθούσε. Την λέγανε Μαριάννα. Πέρασαμε ευχάριστα μία ώρα μαζί της. Μας έδειξε την καθημερινή ζωή ενός τυφλού. Ήταν κι εκείνη τυφλή. Μας έδειξε πώς να χρησιμοποιούμε το λευκό μπαστούνάκι, πώς να μπαίνουμε στο Μετρό, και πώς να ξεχωρίζουμε φρούτα και λαχανικά»

«Ήταν πιστεύω η καλύτερη επίσκεψη που έχω πάει κατά τη φετινή σχολική χρονιά. Μια αλλόκοτη, δύσκολη, αλλά και περιπετειώδης εμπειρία. Δεν μπορώ να καταλάβω, πώς αντέχουν οι τυφλοί. Εμείς μείναμε μια ώρα και κραυγάζαμε με όλα τα φυσικά εμπόδια που συναντούσαμε, ενώ ο οδηγός μας, που ήταν αληθινά τυφλός, τα έκανε όλα με άνεση. Όταν βγήκαμε, έλεγα πώς επιτέλους, βρήκαμε φως!»

«Η εμπειρία να ακούς, να μυρίζεις και να αγγίζεις τα πάντα γύρω σου χωρίς να τα βλέπεις, ήταν πραγματικά απίστευτη. Θα ήθελα να ξαναπάω μαζί με τους γονείς μου, για να νιώσουν κι εκείνοι την ίδια εμπειρία με εμένα στο σκοτάδι»

«Ήταν μια πολύ ωραία εμπειρία που δε θα την ξεχάσω ποτέ. Θα ήθελα να ξαναπάω»

«Φανταστική εμπειρία. Μας έκανε να καταλάβουμε πόσο σημαντική είναι η όραση. Για μια περίπου ώρα περιπλανιόμασταν σε ένα σκοτεινό «τεράστιο» δωμάτιο, δίχως να βλέπουμε, με μόνη βοήθεια τον τυφλό ξεναγό και στήριγμα μας το λευκό μαστούνι. Εκείνη η ώρα ήταν φανταστική, υπέροχη, εντυπωσιακή! Όταν βγήκαμε από το δωμάτιο αυτό, μια κυρία μας βοήθησε να μάθουμε πώς λειτουργεί το ξυπνητήρι και η ώρα των τυφλών, πώς καταλαβαίνουν ποιο κέρμα και χαρτονόμισμα είναι ποιο, πώς μπορούν να έχουν κι εκείνοι λίστα για τα ψώνια, πώς μετράνε κι εκείνοι το ύψος τους, πώς μπορούν να πάρουν ταξί ή κάποιο συγκεκριμένο μεταφορικό μέσο. Ένας άλλος κύριος μας έδειξε τη γραφή των τυφλών. Μας είπε ότι θα χρειαστούμε περίπου ένα μήνα να καταλάβουμε τα γράμματα, εφτά με οκτώ χρόνια να μάθουμε να διαβάζουμε με άνεση ένα βιβλίο. Γενικά όλα ήταν θαυμάσια και θα ήθελα πολύ να ξαναπάω»

«Στην αρχή, όταν έσβησαν τα φώτα, κατατρόμαξα, αλλά μετά αφού είχα και τις φίλες μου κοντά μου δεν φοβόμουν. Τα μάτια μου ήταν ανοιχτά, αλλά δεν έβλεπα τίποτα παρά μόνο σκοτάδι. Πέρασα φανταστικά και θα ήθελα να ξαναπάω»

«Ήταν μία αξέχαστη εμπειρία. Στην αρχή είχα τρομάξει πάρα πολύ, αλλά όταν συνήθισα να βρίσκομαι στο σκοτάδι, το λάτρεψα!»

